

SĂ NE IERTĂM UNII PE ALȚII

- *Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv-*

În cuvintele: „Și ne iartă nouă, precum și noi iertăm”, condiționăm iertarea lui Dumnezeu de iertarea noastră. Dar și Dumnezeu condiționează iertarea Sa de iertarea noastră, când zice: „De veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). Iertarea greșiților noștri este posibilă. Ea cuprinde și iertarea dușmanilor. Avem cel mai puternic exemplu pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care, în timpul răstignirii pe cruce, a spus: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” (Luca 23, 34). Iar primul mucenic creștin, Sfântul Arhidiacon Ștefan, când dușmanii îl ucideau cu pietre, a spus: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (Faptele Apostolilor 7, 60). Fără iertarea aproapelui, rugăciunile noastre nu sunt primite la Dumnezeu: „Când vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre” (Marcu 11, 25). Fără iertarea aproapelui, nu este primit nici darul adus la altar: „Dacă vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul acolo, înaintea altarului și mergi întâi și te împacă cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău” (Matei 5, 23-24). Cel ce nu îl iartă pe aproapele său, nu se poate împărtăși cu Sfintele Taine! Biserica învață: „Trupul Stăpânului vrând să-l primești spre hrană, fii cu frică să nu te arzi, că foc este; Sângele Lui vrând să-l bei spre împărtășire, mergi și cu cei ce te-au mâhnit te împacă și așa îndrăznește de ia hrană sfântă” (Canonul Sfintei Împărtășanii). Noi, oamenii, suntem făcuți să trăim în societate. Precum albinele se adună în roiuri și-și duc viața în cea mai strânsă conlucrare, așa și noi suntem zidiți ca să alcătuim o singură familie, compusă din frați, indiferent de culoarea feței, de vârstă, de rasă, avere sau religie. De aceea, avem nevoie unii de alții. Însă un cuvânt supărător, o nedreptate, o ocară sau pagubă poate duce la mânie și la dezbinare, la certuri și dușmănie chiar între frații de sânge. În această situație, ar trebui să ne trezim din somnul ne iubirii, conștienți că nu putem să-L iubim pe Dumnezeu, pe Care nu-L vedem, dacă nu ne iubim fratele și sora pe care-i vedem (Ioan 4, 20). În refuzul de a-i ierta pe frații și pe surorile noastre, inima ni se închide, iar împietrirea ei o face impermeabilă la iubirea îndurătoare a Tatălui ceresc. Religia creștină ne îndeamnă să fim buni și să trăim în dragoste frățască și să iertăm celor ce ne-au greșit. Căci de această atitudine a noastră față de semenii atârnă îndurarea lui Dumnezeu față de noi. Iertarea dă mărturie că, în lumea noastră, iubirea este mai tare decât păcatul. Martirii de ieri și de azi dau mereu această mărturie lui Hristos. Iertarea este condiția fundamentală a împăcării fiilor lui Dumnezeu cu Tatăl lor și a oamenilor între ei (2 Corinteni 15, 18-21). Se cuvine să ne iertăm unul pe altul, nu pentru că altă persoană este → →

vrednică de a fi iertată, nici pentru a arăta că suntem oameni atât de mărinimoși. Trebuie să ne iertăm pe motivul că Dumnezeu ne-a iertat pe noi, risipind vrăjmășia păcatului și oferindu-ne cetățenie cerească. Nimic nu-i mai greu pentru noi oamenii decât să iertăm pe cei ce ne-au jignit, ne-au defăimat sau ne-au păgubit. Pentru un cuvânt de ocară, pentru un lucru de nimic, pentru o mică pagubă, unii creștini trăiesc în ceartă și în dușmănie ani de zile. Ba ajung la judecată și la fapte de răzbunare, încât nici preotul din parohie, nici rudele, nici bătrânii satului, nici boala și frica morții nu le înmoaie inima să se ierte, să se împace unii cu alții. De aceea nu puțini mor certați între ei, spre veșnica lor osândă. Căci după moarte nimeni nu mai poate face nimic pentru mântuirea lui. Dumnezeu, ca un părinte bun, ne iartă toată datoria, adică toate păcatele, însă noi oamenii nu vrem să iertăm pe cei ce ne-au greșit puțin, ci le cerem datoria cu dobândă. Iar dacă nu ne întorc datoria ne răzbunăm pe ei, îi dăm în judecată, le dorim răul, nu-i lăsăm până la moarte. De aceea și Dumnezeu se supără pe cei care nu iartă pe aproapele, ci trăiesc în ură și răzbunare. Pe cei ce nu iartă pe aproapele lor, nici Dumnezeu nu-i va ierta la judecata cea mare de apoi, ci îi va arunca în chinurile iadului pentru vecii vecilor. Dacă în viață nu ne pocăim, nici nu iertăm, nici nu facem milostenie și murim așa, nu vom avea iertare niciodată și nimeni nu ne va mai scoate din veșnica osândă. Cea mai mare virtute creștină este iubirea. Ea este viața noastră și avem nevoie de ea ca de aer. De aceea, spune Sfântul evanghelist Ioan: „Dumnezeu este iubire. Iar iertarea, împăcarea, milostenia, cercetarea bolnavilor, primirea străinilor și altele asemenea sunt fiicele cele mai mari ale iubirii creștine”. Iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele, sunt poruncile cele mai mari din Sfânta Evanghelie care stau la temelie mântuirii noastre. De felul cum vom ști să iertăm, să ajutăm pe aproapele, să răbdăm pe toți, să facem pace, să nu ne răzbunăm, de aceasta depinde pacea noastră, bucuria vieții noastre, mântuirea fiecăruia dintre noi. Începând de astăzi să ne schimbăm viața. Să cerem întâi iertare și să iertăm cu dragoste pe toți, ca să fim și noi iertați de Dumnezeu pe pământ și în cer. Căci fără iertare nu avem mântuire și nu putem zice rugăciunea „Tatăl nostru”. Să rugăm pe Dumnezeu dragostei și pe Fiul lui Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce din dragoste pentru noi, să ne împace pe toți în numele Său, știind că dragostea nu moare niciodată! Să aprindem focul dragostei creștine în inimi și să ardem cu el toată ura, toată răutatea și toată vrăjmășia care este între noi. Făcând așa, vom primi harul Duhului Sfânt Care transformă rana în compătimire și ne ajută să uităm ofensa. Fiind buni și iertându-ne unii pe alții precum și Dumnezeu ne-a iertat nouă întru Hristos (Efeseni 4, 32), ne vom bucura de armonia cerească și vom cânta cu psalmistul: „Cât e de bine și cât e de frumos să locuiască frații împreună” (Psalmul 132, 1). Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Este fericit cel care iubește pe toți oamenii?

Răspuns: Fericit și binecuvântat este omul care iubește întâi de toate pe Dumnezeu „din toată inima lui, din tot sufletul lui, din tot cugetul lui, din toate puterile lui” (Marcu 12, 30) și după aceea pe toți oamenii, prieteni și vrăjmași, ca pe sine însuși (Marcu 12, 31). Acesta este iubit de către toți și binecuvântat de Dumnezeu.

Întrebare: Care este lucrul cel mai greu pentru un creștin?

Răspuns: Dintre toate lucrurile, cel mai greu pentru un creștin este rugăciunea neîntreruptă. De-abia începe omul să se roage, și vrăjmașii lui, demonii, se luptă să-l împiedice, pentru că știu bine că nimic nu se împotrivesc într-atât fărădelegilor lor, cât rugăciunea. Prin rugăciune, omul simte puțin câte puțin dulceața ei, dar se va lupta până la ultima suflare, stăruitor, cu priveghere continuă împotriva lenei, visării și răcelii inimii. Pentru ca să nu se răcească zelul rugător, credinciosul va trebui să aibă neîntrerupt atenția îndreptată către sine, să cugete la înfricoșătoarea zi a Judecării și să zică: „Vai de mine, păcătosul, cum mă voi arăta înaintea Judecării lui Hristos? Și ce răspuns voi da?”.

Întrebare: Când ne rugăm cu credință pentru nevoile noastre, Dumnezeu ne ascultă întotdeauna?

Răspuns: Când ne rugăm cu credință adevărată, Dumnezeu uneori, din iubire, împlinește cererile noastre, și alteori, tot din iubire, nu răspunde la acestea. Medicul, știe mai bine decât bolnavul care este medicamentul cel mai potrivit pentru starea lui. Însă un lucru este sigur: dacă cererile noastre sunt după voia lui Dumnezeu, Acesta oricum le va împlini.

Întrebare: Pentru ce lucru vom da răspuns mai mult în ziua Judecării?

Răspuns: Nu pentru faptul dacă am fost bogați sau săraci, însemnați sau neînsemnați, învățați sau simpli, ci vom da seama pentru modul în care am folosit talanții, adică harismele pe care le-am primit de la Făcătorul nostru. Dacă pe robul din parabola evanghelică, cel care primise un singur talant și-l ascunsese în pământ, domnul său l-a certat cu asprime: „Slugă vicleană și leneșă” (Matei 25, 26), ce va spune oare Dreptul Judecător omului aceluia care a primit cinci sau zece talanți și nu i-a folosit din pricina nepăsării sau trândăviei lui?

Întrebare: Omul poate să ajungă la desăvârșire fără ispite?

Răspuns: Fără ispite și încercări este cu neputință ca omul să ajungă la desăvârșire sau să se cunoască pe sine în chip adevărat. Ostașul nu se arată învingător dacă nu există vrăjmașul cu care se luptă. La fel și ostașul duhovnicesc nu se încununează, dacă nu primește ispita și nu i se împotrivesc.

Întrebare: Care sunt trăsăturile pocăinței adevărate?

Răspuns: Credinciosul care dobândește căința adevărată, lasă cuvintele multe și descoperă prin faptele lui schimbarea mântuitoare care ia ființă în adâncurile sufletului său. El se îndurererează și se mâhnește pentru viața sa urâtă, de aceea caută un loc liniștit, departe de ispitele lumii, unde se va privi mai bine și-și va plânge păcatele sale. Acolo, cu capul plecat, precum vameșul (Luca 18, 13) varsă râuri de lacrimi de pocăință. Și zdrobirea de inimă și osândirea de sine nu-l duc la deznădejde. Prin credință așteaptă mila și harul lui Dumnezeu.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marti 14 august	14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Spovedanie Vecernie la Biserica „Uspenia”
Miercuri 15 august	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Vineri 17 august	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 18 august	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 19 august	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Săracul bogat

Iubirea de argint (de bani) este un păcat de moarte. Cel robit de o asemenea patimă își face din ban un idol, un dumnezeu al lui. Odată, un astfel de om și-a ascuns aurul la rădăcina unui pom din grădina sa. În fiecare săptămână, omul săpa o groapă, scotea aurul, îl admira o oră întreagă, după care îl îngropa la loc. Asta până când, un hoț i-a descoperit ascunzătoarea și i-a furat aurul. Bietul om, când și-a dat seama că a fost jefuit, a început să se tângue în gura mare. Vecinii s-au alarmat și au venit să vadă ce se întâmplă. Când au aflat, unul dintre vecini îl întrebă pe păgubit: „De când îl păstrezi, ai cheltuit ceva din aurul tău?”. „Nu, nimic, răspunse avarul. Nu făceam decât să-l dezgrop și să mă uit la el”. „Ei, în cazul ăsta, încercă vecinul să-l consoleze, paguba nu este prea mare. Poți la fel de bine să continui să vii în fiecare săptămână și să te uiți la această groapă, închipuindu-ți că în ea este aurul tău; tot nu-i foloseai la nimic...”. Nu banii te fac bogat, ci înțelepciunea de a ști cum să-i folosești pentru viața aceasta, dar, mai ales, pentru viața viitoare...

O lecție pentru filozofi

Câțiva filosofi i-au făcut odată o vizită unui bătrân. După rugăciunea pe care a făcut-o când i-a întâmpinat, bătrânul a rămas tăcut și a continuat lucrul său de mână fără să își ridice ochii către nimeni. După o vreme, filosofii l-au rugat să le spună ceva. Acela însă tăcea în continuare. Și i-au zis aceia: „Noi pentru aceasta am venit, ca să auzim ceva de la tine și să ne folosim de acele cuvinte”. Le-a spus lor atunci bătrânul: „Voi ați cheltuit bani ca să învățați să vorbiți, eu însă am lăsat lumea ca să învăț să tac”. Când au auzit acestea, filosofii s-au minunat și au plecat mulțumiți de cele pe care le primiseră.

Grădina cu pomi

Un tânăr se plimba într-o zi printr-o grădină cu tatăl său. Grădina avea tot felul de pomi cu roade. „Alege-ți orice fel de rod din grădina aceasta”, îi spuse tatăl său. Fiul, după ce se uită și se gândi mai mult, zise: „Tată, din toate poamele grădinii, altceva nu mi-a plăcut decât para aceea frumoasă de acolo. Pe aceea o doresc”. „Bine fiule, ești liber să o iei, dacă îți place”. Fiul se duse și rupse o pară mare, galben-roșiatică, dar când mușcă din ea, înțelese că numai coaja era roșie-aurie, pe când miezul cel cărnos era negru ca un cărbune și amar la gust. „Mult m-am înșelat tată. M-am bucurat numai de frumusețea ei din afară, fără să bănuiesc măcar, că miezul era negru și amar”. „Ia aminte fiule, îi spuse atunci tatăl. Grădina aceasta cu tot felul de pomi, este ca și lumea cu oamenii. Deci când îți alegi un prieten, caută mai întâi să-i cunoști sufletul și apoi înfățișarea”.

